

Mirador

Eva
Piquer

Que no s'acabi la festa

Un home bo, en Ferran, es mor mentre a la cambra del costat el seu nét, en Jan, s'aferra al pit de la mare. Des d'on sóc, els puc veure tots dos: l'avi jove que se'n va i el nen que fa dos mesos que ha arribat. La vida és això, un anar i venir. No cal donar-hi més voltes.

L'endemà, rebo al diari el nou llibre de Josep Maria Espinàs: *I la festa segueix*, publicat com sempre per La Campana. Un conjunt de "petites confessions personals" que s'afegeixen a les que l'escriptor ens va regalar en dues tongades: quan va fer 65 anys (*Inventari de jubilacions*) i quan va superar els 73, la mitjana de longevitat prevista per a un català mascle nascut el 1927 (*Temps afegit*).

Han passat nou anys i l'Espinàs continua vivint en temps afegit. I continua escrivint amb aquella prosa tan seva, tan precisa, tan lúcida, tan coherent. Tan brillant que no ho sembla. Quanta grandesa en tanta modèstia.

Espinàs té una prosa precisa, tan brillant que no ho sembla

Blai Bonet va deixar escrit el 1963: "Espinàs és un poeta amb tanta consciència del que és viu, del tremolor de la realitat, que l'avergonyeix d'escriure en vers. [...] Escriu en un cafè, però no és escriptor de cafè. Es tracta de no quedar-se a casa, d'evitar el perill d'ésser escriptor de si mateix". Un perill que Josep Maria Espinàs ha sabut evitar llibre rere llibre, també quan fa textos amb vocació d'autoretrat, com els d'aquesta trilogia literària sobre el pas del temps.

En Ferran ja no hi és: li ha tocat agafar l'autobús massa d'hora. Tenia poc més de 60 anys. Avui l'enterrèn. En Josep Maria s'està a la parada, esperant un autobús que de moment passa de llarg. "En aquesta parada hi estic molt bé -escriu-. Encara puc encendre una altra pipa. L'autobús no arriba". El mestre Espinàs no té cap pressa per quedar fora de joc. A sobre, ell prefereix viatjar a peu.